

[Bomholt.]

slår altså en udbygning af de allerede eksisterende muligheder for at yde tilskud til klubber, fritidsarrangementer og lejrskoleophold i forbindelse med ungdomsskolen.

Endvidere har vi haft syn for foreningernes lokaler. Mange af vore ungdomsklubber i købstæderne og for resten også i sognene er meget dårligt stillede. Vi, der har deltaget i offentligt arbejde i en menneskealder, ved, at vi ustandselig har måttet kæmpe imod disse ydre vanskeligheder i form af dårlige lokaler, og nu efter krigen med dens lokale- og lejlighedsmangel er det mange steder næsten umuligt for de unge at komme i gang. Her må der nødvendigvis være plads til en indsats.

Endelig må vi tilstræbe, at ungdomsskolerne, de skoleformer, der her er tale om, finder deres lærere, og at man uddanner ledere. Det vil sige, at der må stilles penge til rådighed for en uddannelse af lærere og ledere, kursus for de aktivt arbejdende og kursus for de mennesker, der tænker på at gå ind i ungdomsskolen.

Til allersidst vil jeg lige omtale, at der også kan ydes tilskud til aflønning af ungdomsvejledere — et lidt kedeligt navn; men vi har ikke kunnet finde noget bedre; nogle synes, det er for pegepindsagtigt, andre, at det er for bibelsk; jeg ved ikke, helt godt er det naturligvis ikke. Det er hensigten, at sådanne vejledere skal give råd — det vil jeg gerne understrege. Det er ikke en kontrolmyndighed. Ungdomsvejlederne skal under ingen omstændigheder føre kontrol med ungdomsarbejdet og allersidst med dets ideologiske indhold. Det skal være mennesker, der kan hjælpe folk, der endnu famler omkring i sognene, som famler, men som gerne vil have et sådant arbejde i gang. Ungdomsvejlederen kan da komme med sine erfaringer og sine råd og stille dem til fri disposition. Jeg tror, at det vil have ganske overordentlig betydning, om der findes sådanne mennesker, der har det til særligt kald og særlig opgave at træde i forbindelse med de mennesker, der kan tænkes at gøre et arbejde, for meget, meget arbejde i dette land standses simpelthen, fordi man ikke ved, hvorledes man når frem til en fuldtud brugelig form.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til videre bearbejdelse i et udvalg.

Damsgaard: Der er gennem mange år udført et stort og resultatgivende arbejde for vort lands ungdom på områder, som omfattes af det store lovkompleks, vi her skal behandle. Det har været udført på mange forskellige måder og dækkende næsten utallige emner, med store og små hold af unge, men altid er de unge kommet frivilligt. Tit har de unge selv bragt ikke uvæsentlige ofre for at deltage i noget af dette mangesidede ungdomsarbejde, og meget ofte har de lærere, der har været vejledere for de unge, og som har understøttet dem, gjort det for ingen eller for en meget ringe betaling, drevet til det af en brændende iver og pligtfølelse overfor de unge i deres sogn eller egn. I vore bestræbelser for at hjælpe ungdommen i dag kan vi godt lære noget af en tidligere tids lærere og ungdomsledere.

Men tiden er en anden og ungdommen er anderledes, vil man sige. Ja, det er rigtigt, der skal ligesom noget mere til at lokke for at få de unge til at deltage i den ungdomsundervisning, som vi gerne vil inddrage dem i, måske også mere til for at få lærere og ungdomsledere til at tage fat på opgaverne, og derfor er den økonomiske støtte, der ydes fra det offentlige, blevet en langt mere afgørende faktor i ungdomsundervisningen, end den var for blot 20—30 år siden. At dette er en kendsgerning, har sin årsag i flere forhold, som jeg kun lige skal nævne, først og fremmest vel i den stærke kalden på de unge til sport, foreningsliv og underholdning, og denne kalden møder jo de unge lige fra konfirmationsalderen. Dernæst hjemmenes, forældrenes og husbondfolks tag i de unge og retledning af dem med hensyn til, hvad de skal deltage i og hvad de godt kan blive fra. Det er kampen om de unge, sådan som vi kender den i vor tid, og her indrømmer jeg blankt, at samfundet må ikke være passivt, hvis man med rette vil kunne hævde, at de helt unge ikke nytter tiden vel og får en forsvarlig undervisning og oplæring.

I alderen fra 14—18 år, mere end på noget andet tidspunkt i ungdomstiden, formes vi, uden at vi selv mærker det. Det gælder kroppen, men det gælder også karakteren, værdien som menneske. Kroppen formes af den behandling, vi giver den, og karakteren af de mennesker, vi omgås, og den åndelige påvirkning, vi får, bl. a. gennem undervisning. Den form, vi får i ungdomstiden, må